

ואתחנן (373)

רב, הרבה מעבר לימי שנותינו בהם שבעים שנה, ואם בגבורות שמונים.... ואילו כלל ישראל אומרים: "ואתם הדבקים בה'.... חיים" כלומר: בתקופת החיים בעולם "כולכם", ולא רק יחידי סגולה, "היום", כל אדם מסוגל להגיע לזה בחייו אפילו על ידי רגע אחד!
ושלל לא יחסר בשם ר' שלמה זלמן אויערבאך, ראש ישיבת "קול תורה"

פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ.... (ד, ט)
 איתא ב"תנא דבי אליהו" (רבה פרק י"ג אות ג') ומובא ב"ראשית חכמה" (שער התשובה) וז"ל: אומרים לו לאדם עד שאתה מבקש רחמים על ד"ת שיכנסו בתוך מעיך, בקש רחמים על עבירות שעברת שימחלו ומתוך כך תהא שומעה וזוכרה עכ"ל. לפי זה אומר הגאון רבי אברהם יששכר בער הכהן בספרו "חסד לאברהם" וזה פירוש הפסוק "ולא עברתי ממצוותיך", היינו שלא עברנו שום דבר מתורתך ומחמת זה "לא שכחתי" היינו שכחת התורה. ובזה מתורצת הקושיא של הראשונים על לאו דלא תשכח, הא שכחה היא ממילא, איך שייך על זה ציווי. לפי הנ"ל זה נפלא, שהלאו הוא שלא יעבור עבירות בפועל דעל ידי זה ישכח את התורה, אבל אם יהיה נזהר מעבירות מתוך כך הנשמה מושכת אל השורש, ותוכל להיות דבוק באלוקים חיים. כי ע"י עוונות ח"ו לא יכולה להיות דביקות כמאמר הכתוב (ישעיהו נו, ב): **עוונותיכם היו מבדילים וכו'....** וזה "השמר לך....פן תשכח", היינו, מחמת השמירה מן העבירות ממילא לא תשכח.
להתענדן באהבתך

העולם איננו הפקר
וְיִדְעוּתָּהּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשֵׁמִים
מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד (ד. לט)
 לא פעם קורה שהאדם נתקל באירועים הממחישים לו בעליל שיש אלוקים בעולם, ואין אנו חיים בעולם של הפקר. לכל מצוה ומעשה טוב יש שכר, וגם להיפך. כשנתקלים במאורעות הללו, אסור ליתן להם לחמוק מאתנו, חובה לתפוס בצפרנינו להפיק המסקנות והלקחים, ולהתחזק באמונה וביטחון. בספר חסידים מסופר על יהודי שהיה בעל לב רחמן ביותר, וכל פעם שהיה משתתף בהלוויה, רח"ל, לא היה יכול לסבול את צערו של האבל, וכשהיה חולץ זה את נעליו היה חולצם יחד עמו. כך נהג לעשות במשך שנים רבות, ולמרות שלא היה בר אוריין, היווה מעשה זה של השתתפות בצער, דוגמא למופת לשכניו ומכריו. ממשך הספר חסידים, שהיהודי הזה נפטר בליל ט' באב, ובהלווייתו השתתף קהל עצום, וכולם הלכו בלא נעליים. והכירו

וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא לְאָמֵר (ג. כג)
 הנה מלת לאמר פירושה בכל מקום לאמר לאחרים, וקשה דכאן למי יואמר: "אֶתָּה הַחֲלוּת וכו'....". ונראה דאיתא (ברכות ד.), דבתחלת תפילת שמונה עשרה יואמר האדם ה' שפתי תפתח. וטעם הדבר יש לומר כי הנה איתא שם (לד): ברבי חנינא בן דוסא שהיה אומר דאם תפלתו שגורה בפיו אז יודע הוא בודאי שהיא מקובלת, ואם לאו אז מטורפת ח"ו. ולזה מתפללין לפני התפלה שהקב"ה יפתח את השפתיים ויוכל האדם להתפלל בשגירות הלשון, ואז מובטח לו שתפלתו מקובלת. וזה שאמר הכתוב: **"וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא"**, שלפני שהתחלתי להתפלל על בקשתי התחננתי אז **"לְאָמֵר"**, שאוכל לאמר בבהירות הלשון את תפילתי להלן, **"אֶתָּה הַחֲלוּת וכו'"**, ואז אזכה שתפילתי תהא מקובלת.
ספר "מקח טוב"

וְאֵתֶם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹוֹקֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם (ד. ד)
 כתב בפנים יפות, שמעתי לפרש דרך רמז כי אֵתֶם אותיות אמת, ואחז"ל (או"ח סי' סא סק"ג) להוסיף בסוף ק"ש ה' אלוקכם אמת להשלים רמ"ח תיבות כנגד רמ"ח אברים ורמ"ח מצות עשה, וז"ש: **"וְאֵתֶם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹוֹקֵיכֶם"**, כשמדבקים מלת אמת לה' אלקים, **"חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם"**, בכך נותן חיים לכל האיברם, והוא שייך למה שאמר קודם לא תגורו ממנו שיהיה תמים ברמ"ח מצוות עשה, כי זה כל האדם.
ספר "יגדיל תורה"

לֹא תִסְפוּ עַל הַדְּבָר...וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ...כִּי כָל הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלָּךְ אַחֲרַי בְּעַל פְּעוֹר הַשְּׂמִידוֹ ה' (ד. ב. ג.)
 יש להבין מהי השייכות בין הפסוקים. מבאר באלשיך הקדוש, התורה מלמדת את האדם, שלא ישפוט את המצוות לפי שכלו הפשוט, אלא יקבלם כחוק, וכך לא יוסיף ולא יגרע. וראיה לכך יקח מעבודה זרה של פעור, שהרי עבודתה היא בדבר בזיון, ויכול אדם לומר, התכוונתי לבזות את העבודה זרה בכך. ומכל מקום רואים אנו **"כִּי כָל הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלָּךְ אַחֲרַי בְּעַל פְּעוֹר הַשְּׂמִידוֹ ה'"**. מה עלינו ללמוד שלא להוסיף או לגרוע מציווי הקב"ה לפי הבנת שכלו, אלא לקיים המצוות כפי שנצטוונו.
ספר "שיח הפרשה"

כל אחד יכול, כאן ועכשיו!
וְאֵתֶם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם (ד, ד)
 הפילוסופים, יש מהם שאומרים שאפשר להדבק בה' רק לאחר המוות, ויש הטוענים שהדבקות בה' אפשרית אך ורק לאנשי מעלה ויחידי סגולה, ואילו אחרים קובעים שאמנם הכל מסוגלים להדבק בה', אך נדרש לזה זמן

הכל את יד ההשגחה העליונה שסיבבה לתת לאיש כמעשהו, למרות שהסיבה לחליצת הנעליים בהלווייתו היתה כמובן בגלל האבל על חורבן בית המקדש.
רב זילברשטיין שליט"א בספרו "טובך יביעו"

הקב"ה וישראל אהבה הדדית

וְאֶהְיֶה אִתָּה ה' אֱלֹהֶיךָ (ו.ה.)

לכאורה תמה הגאון רבי עקיבא איגר איך מצווה אותנו לאהוב את הקב"ה, והלא אי אפשר לאהוב בכפייה? והוא מיישב, שהאהבה להקב"ה היא דבר טבעי, שהרי **"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם"**, ומאחר שהקב"ה אוהב אותנו, הרי באופן טבעי אנו מתעוררים לאהוב אותו! לאור זאת מוסיף לבאר, נבין למה חותמים את הברכה הסמוכה לקריאת שמע בברכת: **"הבוחר בעמו ישראל באהבה"**, כי מאחר שהקב"ה אוהב אותנו הרי אנו גם כן אוהבים אותו, וכאשר מבין האדם זאת, יכול הוא לומר **"שמע ישראל"** ולאחר מכן **"ואהבת אל ה' אלוקיך"**, ולכוון לאהבת הקב"ה בכל לבו ונפשו!

ספר "כמוצא שלל רב"

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ (ו.ו.)
בתוך מכתב כותב רב יצחק הוטנר זצ"ל בעל ה"פחד יצחק": הנה כתוב בתורה **"וְהָיוּ הַדְּבָרִים...עַל לְבָבְךָ"**, אמר על זה חכם אחד, כי לכאורה היה צריך לכתוב: **"בלבבך"**, אלא שלפעמים הלב סתום ומחמת חוסר פתיחת הלב אי אפשר שהדברים יכנסו לתוכו, על זה אמרה התורה שאפילו בזמנים כאלו השתדל שלכל הפחות יהיו הדברים על לבבך, כדי שכאשר תגיע השעה אשר בה יפתח הלב יפלו הדברים ממילא לתוך הלב. כך רואים אנו לעתים תכופות שבתקופת החינוך עצמה אין החינוך פועל, אלא שהדברים נמצאים על הלב, אבל אחר כך כשמתבגרים ויוצאים לשוק החיים נכנסים הדברים בתוכו של הלב. במכתב אחר הוא כותב: בשכר הימים היה מרגלא בפומיה להראות באצבע על הפסוק בתהלים. הנה בנוהג שבעולם אם ראובן רוצה לדבר לשמעון הוא קורא את שמעון אליו ואומר לו: בוא אלי ואדבר אליך, אומנם דוד המלך בתהלים נוהג בזה הנהגה הפוכה, שהרי הוא אומר: **"לכו בנים שמעו לי"** (תהלים לד. יב). יוצא מדברים אלה שבשעה שהדבור מכוון אל הבנים ישנה היכי תמצי שדוקא ההליכה למרחקים מולידה את השמיעה, כלומר הנשמע מקרוב אינו מתקבל אבל בשעה שהולכים ומתרחקים חלה השמיעה למפרע.

וְהָיוּ לְטִטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ (ו.ח.)

טט בכתפי שתיים, פת באפריקי שתיים (סהנדרין ד:). צריך להבין מה עניין **"כתפי"** ו**"אפריקי"** למצות תפילין? ביאר רבי מרדכי יפה: תפילין של ראש מורות על כך שהשי"ת מושל בעליונים ובתחתונים ואילו הרצועות

מורות על ההשפעה שמשפיע עד טבור הארץ. לכן קרויות התפילין **"טִטְפֹת"** על שם **"כתפי"** ו**"אפריקי"**, שהן שתי מדינות בשני קצוות הארץ, אשר שמן מורה כי ממשלתו של השי"ת היא מקצה העולם ועד קצהו.
רב רובין זצ"ל בספרו "שנים מקרא"

הלכה: האם מותר בשבת למדוד לצורך רפואה?

אסור למדוד בשבת מדידות שונות, מטעם עובדין דחול, אולם התיירו בשבת לצורך מצוה או רפואה, כמובן המדידה המותרת היא דווקא מדידה מכנית ולא אלקטרונית. **ספר "הליכות שבת" רב אופיר מלכה שליט"א**

פתגם: תני כְּשֵׁרִים, לֵב מְרַפָּא; וְרָקֵב עֲצָמוֹת קִנְיָה מְשֻׁלִי

תקירה: היזק שאינו ניכר

לדעת שאינו היזק, הפטור הוא משום שלא נחשב שהוא מזיק, או שלא נחשב שהוא היזק. (קונטרסי שיעורים ב"ק א- יד) **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: הכה תכה

שאלו לרבי איזיל חריף: מה טעם נוהגים שלוש פעמים בשנה להכות: בפורים מכים את המן, בערב יום הכיפורים מכים בכפרות, ובהושענא רבה מכים בהושענות? הסביר רבי איזיל: הלא מקרא מפורש **"הכה תכה"** הכה ראשי תיבות **המן, כפרות, הושענות**, אז תכה, עליך להכות. והוסיף רבי איזיל, נוהגים בימים אלה גם לאכול כיסנים (כרעפלך) שכן ראשי תיבות **"תאכל כיסנים הרבה"**. **ספר חד וחלק**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, אברהם בן חנה רחל שרה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה. **זיווג הגון**: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייל לאוני. **לעילוי נשמת**: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. אמיל חיים בן עזו עזיזה, , ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, ניסים חי הורבט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נג'מה, נתניאל יאיר בן מרים יהוית.

